

[Wilhelm]

dem ligeligt på samtlige skatteydere – det er jo det, der vil ske med ændringsforslag nr. 3 om forhøjelse af bundgrænsen – så er det alligevel en langt bedre fordelingspolitik, der ligger i kombinationen af disse forslag nr. 13, 16 og 3. Det siger noget om fradragenes asocialitet. Hvis disse forslag bliver nedstemt, det gør de jo desværre nok, imod al saglighed osv., så kan vi, ligesom SF også har bebudet, så vidt jeg kan se på betænkningen, støtte ændringsforslag nr. 15. Der er ét ændringsforslag, jeg ikke nævnte før blandt dem, vi vil stemme imod; det vil jeg knytte et par kommentarer til. Det er ændringsforslag nr. 6. Det er ganske vist stillet af et flertal, og det er det eneste af flertallets forslag, vi vil stemme imod. Men det er netop det forslag, der har at gøre med, som jeg sagde før, et meget ømtåleligt område, nemlig med mulighederne for skattemanipulation for ægtepar, der ejer en selvstændig erhvervs virksomhed af en eller anden art. Forslaget går ud på, at man både forhøjer overførselsbeløbet fra 70.000 kr. til 100.000 kr. som grænse, og at man giver større valgfrihed med hensyn til, hvordan man vil fordele overskuddet. Vi mener, at det giver muligheder for skatte-tænkning og manipulation. Vi mener, at det er fuldstændig urealistisk, som det hævdes i bemærkningerne, at ligningsmyndighederne via et timetal på selvangivelsen kan kontrollere, om det er realistiske arbejdsfordelinger i disse virksomheder, der ligger til grund for den overførsel af indkomsten. Derfor kan vi ikke støtte ændringsforslag nr. 6. Vi vil stemme imod det.

Vi stemmer for det samlede lovforslag nr. 117, når det kommer til tredje behandling.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi er som allerede nævnt enige i forslagens intentioner, uden at vi dermed er tilfredse med den familiebeskatning, vi i øvrigt har – men det vedrører forslaget sådan set ikke. Men lad mig også sige, at vi er enige med venstre, når de i betænkningen skriver som følger:

»For det første skal der være ligestilling mellem kvinde og mand. Det er helt uacceptabelt, at kvinden under det nuværende skattesystem er reduceret til en biperson på mandens selvangivelse.

For det andet skal beskatningen være neutral i forhold til ægtefællernes arbejdsfordeling i familien. Det er helt uacceptabelt, at det nuværende system straffer de familier, hvor kvinden tjener den største indkomst, hvor hun er medhjælpende ægtefælle i en fælles virksomhed, eller hvor hun er hjemmearbejdende.

For det tredje skal skattesystemet være neutralt over for menneskers valg af samliv-form. Det er helt uacceptabelt, at det nuværende system diskriminerer ægteskabet.«

Her må kristeligt folkeparti notere sig – jeg havde nær sagt med total tilfredshed – at venstre har tilsluttet sig kristeligt folkepartis skattepolitiske målsætning. Det skal vi ikke klandre venstre for. Den målsætning kan vi fortsat være enige om, håber jeg.

Fremskridtspartiet har da også lånt øre til vor begrundelse i tidens debat, måske i et mere blodrigt sprog, end vi almindeligvis anvender, men lad mig citere, hvad fremskridtspartiet skriver i betænkningen:

»De kønskampproportige roder sig ind i vanskeligheder, når de opstiller den hovedbetragtning, at hver ægtefælle skal beskattes af »sin egen« indtægt. Når man indgår ægteskab, etablerer man et fællesskab, der hyppigt gør det kunstigt at tale om, at f.eks. det hus, man bor i, er den enes eller den andens. Hvis en af parterne kan indtjene en stor pengeindkomst, skyldes det tit den andens indsats i baglandet. Og sådan er der så meget i virkelighedens verden, som ganske punkterer teoretiseringer.«

Deri er vi helt enige. Vi har talt og skrevet om dette fællesskab og dette fællesskabs forudsætninger for samfundets videre demokratiske beståen, og vi har da også fastslået, at vi mener, at vi i lovgivningen skal respektere dette, både skatte- og socialpolitisk, men det er ikke det, sagen drejer sig om her. Her drejer det sig om at ligestille ægtefællerne, sådan at de skattemæssigt er ligeværdige. Det forhindrer jo ikke – ja, vi mener nærmest, det er en forudsætning for – at man senere kan gennemføre en lovgivning, der anerkender og godkender familiens ret til selv at bestemme sin arbejdsfordeling, uden at dette får sociale og skattemæssige konsekvenser.

Vi må forstå det sådan efter de indlæg, der har været fra disse partier, og det, som er skrevet i betænkningen, at vi i den skattepolitiske målsætning, vi har med hensyn til fa-